

met zijne vrijpas, zonder welke hij geene straat verder zou zijn gekomen. Hij wilde zich naar zijne schoonouders begeven, maar ontdekte spoedig, dat dit onmogelijk was. Toen trachtte hij de kapel van St. Maur te bereiken, doch vond allerwege versperringen en barrièren, zoodat hij als in den blinde voortliep, soms tusschen twee vuren, terwijl de kogels hem langs de ooren sloten. Op eens wordt hij aangehouden door een hem onbekenden knaap, die hem toeroept: „Ga niet verder, mijnheer! zij zullen u dooden, mijn baas is zoo even neêrgeschoten; kom met mij mede; ik weet een uitweg, ik ga naar mijne moeder.” Werktuigelijk volgt de heer R. het kind, dat hem door een huis, over eene binnenplaats, eenige gangen en stegen doorvoert, al snappende als een echte gamin, terwijl hij op plegtigen toon verklaarde: „Mijnheer! men heeft over '93 gesproken, maar men zal nog meer spreken over '71.” Op eens komen zij in eene breedere straat en de heer R. bevindt zich voor het huis van een zijner gemeenteleden, een werkman, weduwnaar, die daar met zijne dochter woonde; opregte, vrome menschen, die tijdens het beleg meermalen van hun eigen voorraad aan den leeraar hadden meêgedeeld. Deze lieden ontvingen den heer R. met levendig vreedebetoon, als door God hun toegezonden, en verzorgden hem zoo goed mogelijk. Zij wonen in de voorstad Belleville, waar het langst en het hevigst gevochten is, de wijk, die zich het laatst heeft overgegeven. De vensterramen waren met matrassen digtgemaakt. Tot zondag-middag half twee (het was Pinksterzondag) bulderden de kanonnen, terwijl de bommen en granaten overal ontploften. Tegenover hen werd een huis door een petroleum-bom in brand geschoten; vrouwen en kinderen werden bij hen ingenomen, het vuur omringde hen aan alle zijden, en gedurig meenden zij, dat hun einde daar was. Zij sterkten zich door het vurig gebed en het woord van God; de 34ste psalm en vooral de woorden: „De Engel des Heeren legt zich rondom degenen, die Hem vreezen en rukt ze uit,” waren hun tot een grooten troost en verlevendigden hun moed. En hun vertrouwen is niet beschaamd geworden. Toen alles afgeloopen was en de troepen meester van het terrein waren, konden de heer R. en zijne vrienden met een dankbaar hart waarnemen, dat niet één kogel het huis getroffen had en dit geheel ongedeerd was gebleven. Toen lazen zij zamen den 103^{den} psalm; de heer R. stortte zijn hart uit in een vurig gebed, daarin gevolgd door zijnen gastheer, die onder tranen God prees, daar Hij van dien knaap zich had bediend om den heer R. te redden, en hun huis had gespaard. Toen de heer R. den volgenden dag met een bezwaard hart zijne woning ging opzoeken, vond hij het huis niet verbrand en niet geplunderd. Een bom had eene deur en kozijn verbrijzeld, maar de meubelen waren onverlet; de pendule stond op den schoorsteen als altijd, — de laarzen waren het eenige, dat werd vermist. God heeft hen kennelijk bewaard, en hunne harten zijn overvloedig van dankbaarheid.”

Ja, waarlijk de God van Elia leeft nog. Hij doet nog wonderen; Hij vergeet zijn volk ook nu niet; Hij weet ze te bewaren. Zoo dachten wij toen wij het bovenstaande in de Haarlemsche Courant van 7 Juni jl. lazen. Wij meenden dit voorval der vergetelheid te moeten helpen ont-rukken, en het feit ter bemoediging van Gods kinderen in donkere tijden en benaauwde dagen in ruimer kring te moeten bekend maken.

T. M. L.

EEN WOORD VAN WHITEFIELD.

Whitefield, de beroemde engelsche prediker der 16de eeuw, een der meest populaire redenaars die men ooit gezien heeft, wijdde geheel zijn leven met volkomen zelfverloochening aan de dienst van den Heer Jezus. Aan het eind van zijn leven kon hij deze schoone woorden uitspreken, die elk stervend Christen hem behoorde te kunnen nazeggen: „Heere, wel ben ik in uw werk moede, maar uw werk nooit moede geworden.”

T. M. L.

WAAROM HET KIND GENOMEN?

Eene duitse familie was naar Noord-Amerika verhuisd en had zich daar ver van hunne landslieden een stuk land in het bosch gekocht en zich er nedergezet. Het was hun in den aanvang zeer moeilijk geweest, maar het werd met der tijd beter; zij bouwden alles wat zij tot levensonderhoud behoeften, en wat zij verder noodig hadden kochten zij jaarlijks eenmaal in de naaste stad. Hunne kinderen groeiden op en hielpen zoo goed zij konden in den tuin en op het veld. De nabijheid der roode Indianen had hen in het eerst het meest bekommerd; maar ook daaraan waren zij gewoon geworden, want dezen waren vreedzaam en deden hun niets. Nu en dan kwam wel de een of andere Roodhuid hen bezoeken, maar vooral een hunner had veel liefde en toegenegenheid tot de kinderen getoond en hun menigmaal wat uit het bosch medegebragt, — nu het een dan het ander — en hij leerde hun allerlei kunstjes — klimmen en klauteren, zoodat de blanke kinderen deze roodhuidige menschen allengs zeer lief kregen.

Op zekeren dag nu komt de Roodhuid weder, en tracht de groote kinderen met zich naar het bosch te lokken, wat hem ook gelukt; vervolgens keert hij terug, ijlt het huis in, grijpt het jongste kind uit het bed en loopt er in allerijl mede weg. Vader en moeder dit ontdekkende staan daar vol angst en schrik; maar wie kan den vluggen Indiaan inhalen? Hij met dat kind in den arm vlugt als het ware voor hen uit; de ouders hem achterna; en zie, eindelijk nadat zij een groot eind ver het bosch in zijn, zien zij dat hij stil staat: hij laat hen tot zich naderen en bij hem gekomen zijnde, legt hij het kind bedaard in de armen der moeder, kijkt haar vriendelijk lagchend aan, en vervolgens den vader. De ouders doodvermoed, schrikken, en toch verblijd kijken zij hem vragend aan, want zij verstaan zijne taal niet en willen toch gaarne weten, waarom hij hun zoo veel angst heeft aangejaagd. Nu wijst hij hen op hun huis, dat zij in de verte zien liggen, en zie, het staat daar in volle vlam. Nu bemerken zij de liefde van hun rooden vriend. Hij had vernomen dat men de familie wilde overvallen en dooden; en hij wilde hen redden; maar hoe? Daarom lokte hij eerst de grootere kinderen er uit, en om de ouders het huis uit te krijgen en hen te redden nam hij het jongste kind zelf en liep er mede weg.

De Heere God heeft van u, diepbedroefde ouders! een of meer uwer kinderen weggenomen. Waarom? vraagt gij. Hij houdt het u voor aan de hemelpoort, behouden en zalig. Hij wil dat gij Hem zult volgen. Ach, loopt Hem na; ziet maar op Hem hoe Hij uw kindje veilig in zijne armen draagt. Eene andere spraak zoudt gij welligt niet verstaan hebben; misschien zoudt gij van uwe kinderen afgoden hebben gemaakt. Als gij dan uw kind bij Hem zoo zalig wedervindt, dan zal Hij u den blik laten terugslaan, en u aantoonen wat er van u zou worden zijn, als Hij het u gelaten had. De Heer heeft alles wel gemaakt. Geeft Gode de eer.

T. M. L.

EEN ONWEDERSPREKELIJK BEWIJS.

De koning van Siam, een land in eene brandend heete luchtstreek van Azië gelegen, welks inwoners niet weten wat koude is, ontving eens aan zijn hof een fransch gezantschap. Lang luisterde hij met groote belangstelling naar de verhalen van die gezanten, welke hem eene schilderij ophingen van de zeden, de gewoonten, de nijverheid, enz. van Frankrijk. De beschrijving van het klimaat en van de voortbrengselen uit hun land boeide de aandacht des konings waarschijnlijk wel het meest. Maar toen men hem vertelde dat in Frankrijk en in Europa, in zeker jaargetijde, het water ophoudt te vloeijen en zóó hard wordt dat het menschen, paarden en rijtuigen kan dragen, werd hij zeer gramstorig, want hij meende dat men den spot met hem dreef. — „Dat is onmogelijk; dat is niet waar!” riep hij uit.

Kunt gij nu wel raden waarom de koning van Siam het bevrozen van het water onmogelijk achtte? Doozeenvoudig, omdat hij nog nooit ijs had gezien.

Hoe menigeen handelt als die koning van Siam! Hoe menigeen loochent wat de bijbel leert, eenvoudig omdat hij het niet heeft gezien!

T. M. L.